

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΛΠΙΣ Διηγήματα

Πρώτη Έκδοση 1954

Δεύτερη Έκδοση 1959

Τρίτη Έκδοση 1962

ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ Μυθιστόρημα

Πρώτη Έκδοση 1959

Δεύτερη Έκδοση 1962

ΑΡΝΟΥΜΑΙ Διηγήματα

Κρατικό Βραβείο διηγήματος 1962

Πρώτη Έκδοση 1961

Δεύτερη Έκδοση 1962

Το «Ζητείται έλπις» πού κυκλοφορεί στη Γερμανία, Αυστρία,
Έλβετία :

HOFFNUNG GESUCHT

Μεταφραστής : Hark Jochimsen — Έκδότης : Flamberg Verlag

Το «Ζητείται Έλπις» πού κυκλοφορεί στη Δανία :

Håb søges

Μεταφραστής : Ole Wahl Olsen — Ξυλογραφίες : Jane Muus —
Έκδότης : Carit Andersen

Απαγορεύεται ή αναδημοσίευση, ραδιοφωνική μετάδοση ή άλλη
χρησιμοποίηση αυτού του έργου χωρίς έγγραφη άδεια του
Αντώνη Σαμαράκη, όδός Ίππολύτου 39 — Αθήναι — 806.

Copyright, 1962, by Antonis Samarakis, Athens, Greece.

ΑΝΤΩΝΗ ΣΑΜΑΡΑΚΗ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΛΠΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α. Ε.

Η ΣΑΡΞ

Διάβαζε τὸν ψαλμὸ ΞΘ', ὅταν ἄκουσε τὴ βροχὴ ποὺ εἶχε πιάσει.

— Βρέχει, σκέφτηκε. Περίεργο! Δὲ φαινόταν ἀπὸ νωρὶς πὼς εἶτανε γιὰ βροχὴ ὁ καιρὸς.

Μὰ διέκοψε ἀπότομα τοὺς συλλογισμοὺς του. Ἡ βροχὴ εἶταν ἓνα ἐξωτερικὸ γεγονὸς καὶ δὲν ἀξίζε νὰ διακόψει τὸν ψαλμὸ γι' αὐτὴ. Ξανάρχισε τὸν ψαλμὸ :

«... μεγαληθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. ἐγὼ δὲ πτωχὸς εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι...»

Ἐξω ἡ βροχὴ δυνάμωνε ὀλοένα.

Εἶχε δυὸ βδομάδες περίπου ποὺ εἶχε ἐγκατασταθεῖ σ' αὐτὴν τὴ συνοικία. Εἶτανε ἡ πρώτη του ἐνορία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶχε ζητήσῃ ὁ ἴδιος νὰ τοποθετηθεῖ σὲ λαϊκὴ συνοικία. Εἶχε πεῖ στοὺς ἀρμόδιους :

— Θὰ ἤθελα ν' ἀρχίσω τὸ στάδιό μου ὡς ἐφημερίου σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικία.

Οἱ δυὸ αὐτὲς λέξεις «λαϊκὴ συνοικία» χτυπούσανε μέσα του μὲ παράξενο ἤχο. «Εἶμαι ἓνας ρομαντικός, φαίνεται», συλλογιζότανε καμιά φορά. Εἶτανε νέος καὶ δὲν

εἶχε ὡς τότε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσει τὴ ζωὴ ἀπὸ πολλὲς πλευρὲς. Ἡ οἰκογένειά του εἶτανε μιὰ μικροαστικὴ οἰκογένεια. Ὁ πατέρας του εἶτανε τραπεζικὸς ὑπάλληλος. Εἶχε πεθάνει πρόπερσι. Ἀπὸ αὐτὸν εἶχε κληρονομήσει τὸ φόβο τοῦ θεοῦ καὶ τὴν ἀφοσίωση στὶς ἐντολὲς του. Γράφτηκε στὴ Θεολογικὴ Σχολή, τελειώνοντας τὸ Γυμνάσιο, καὶ τ' ὄνειρό του εἶτανε νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Νὰ ὑπηρετήσῃ ἔτσι τὸ θεό. Νὰ φέρει κοντὰ στὸν Ποιμένα ὅσα μπορούσε περισσότερα «ἀπολωλότα πρόβατα».

Ἀπ' τὴ διπλανὴ κάμαρα ἀκουγότανε ἡ βαριὰ ἀνάσα τῆς γυναίκας του. Ἡ πόρτα εἶτανε μισάνοιχτη.

Δυὸ βδομάδες μονάχα εἶχε σ' αὐτὴν τὴ συνοικία, μὰ εἶχε κιόλα τὴν εὐκαιρία νὰ διαπιστώσῃ πὼς οἱ ἐνορίτες του, στὴ μεγάλη τους πλειοψηφία, εἶτανε μακριὰ ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ θεοῦ. Ἰδίως ἀπὸ ἀποψη ἡθῶν ἢ κατάστασι εἶτανε ἀπελπιστικὴ. Μὰ ὁ ἴδιος δὲν ἀπελπίζοτανε διόλου. Τὴν περασμένη Κυριακὴ εἶχε μιλήσει στὴ μικρὴ ἐκκλησία πάνω στὸ θέμα τῶν ἡθῶν. Πύρινος ὁ λόγος του. Ἐκανε μεγάλη ἐντύπωση. Καὶ κατὰστρωνε τὸ σχέδιό του, ποὺ θὰ τόβαζε σ' ἐφαρμογὴ τὸ συντομότερο. Εἶχε ἔρθῃ κιόλα σ' ἐπαφὴ μὲ μερικὸς εὐσεβεῖς ἐνορίτες, μέλη μιᾶς χριστιανικῆς ὀργάνωσης, ποὺ εἶτανε κι αὐτοὶ σύμφωνοι πὼς ἡ διαφθορὰ εἶχε προχωρήσει πολὺ στὴ συνοικία τους.

— Οἱ ἐγκόσμιοι πειρασμοὶ κυριαρχοῦν εἰς τὴν συνοικίαν μας, εἶπε, σὲ μιὰ συγκέντρωση ποὺ κάνανε, ὁ μεγαλύτερος μπακάλης τῆς γειτονιάς, ποὺ εἶταν ἐξέχον μέλος τῆς χριστιανικῆς ὀργάνωσης. Στὴν Κατοχὴ εἶχε πλουτίσει μὲ τὴ μαύρη ἀγορά, μὰ τοῦτο δὲν εἶχε σημασία γιὰ τὴ χριστιανικὴ ὀργάνωση. Ἐτερον ἐκάτερον...

— Ἡ σὰρξ! πετάχτηκε ἓνας ἄλλος, ἔμπορος ψιλικῶν. Πρὸ παντὸς ἡ σὰρξ!

Ἡ φωνὴ του εἶχε τόνο ὑστερικό.

— Ἐπιμένω ἐπὶ τῆς σαρκός! συνέχισε, καὶ τὸ καρύδι στὸ λαϊμὸ του ἀνεβοκατέβαινε.

— Καὶ ἐγὼ ἐπιμένω ἐπὶ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, εἶπε κάποιος ἄλλος.

Ὁ καθένας εἶχε κάτι καὶ σ' αὐτὸ ἐπέμενε. Μὰ ὁ ἐφημέριός τους τοὺς ἠσύχασε, καὶ καταλήξανε ὅλοι στὸ συμπέρασμα πὼς πρέπει νὰ προχωρήσουν μὲ σχέδιο μελετημένο καλὰ, γιὰ νὰ κατατροπώσουν τὴ διαφθορά.

...Διάβαζε τώρα τὸν ψαλμὸ Ος'. Ρεῦτηκε τὴν φάρβουπα πού εἶχε φάει πρὶν ἀπὸ λίγο. Ἡ γυναίκα του τὴν πετύχαινε πολὺ.

Ἡ βροχὴ συνεχιζόταν μὲ τὴν ἴδια ἔνταση.

Ξαφνικά, δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα.

— Ἀνοίχτε ! μιὰ φωνὴ πού τοῦ φάνηκε παιδική.

Ἐριξε τὸ παλτό του, γιὰτι εἶτανε μὲ τὰ νυχτικά του, καὶ ἀνοίξε. Μπήκε ἐν' ἀγόρι, ἴσαμε δώδεκα χρονῶ, μούσκεμα ἀπ' τὴ βροχὴ.

— Τί συμβαίνει ; τὸ ρώτησε.

— Μ' ἔστειλε ἡ μάνα μου, εἶν' ἓνας πεθαμένος, λέει, καὶ νὰ κάνεις γρήγορα νὰ τὸν μεταλάβεις, λέει, γιὰτι ὅπου νάναι πεθαίνει.

Τοῦ ἔδωσε μιὰ πετσέτα νὰ σκουπιστεῖ.

— Δὲ βαριέσαι, ἔκανε τὸ παιδί καὶ τὴν ἄφισε.

Ἦθελε νὰ ντυθεῖ. Στὴν κρεβατοκάμαρα κοιμότανε ἡ γυναίκα του, φοβότανε μὴν τὴν ξυπνήσει.

— Γύρισε τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο, εἶπε τοῦ παιδιοῦ, γιὰ νὰ περάσει τὸ παντελόνι του. Μὰ τὸ εἶδε πού τὸν κρυφοκοίταζε.

— Φοβερὴ ἐξαχρείωσις ! συλλογίστηκε.

Βγήκανε, τέλος, οἱ δύο τους. Θὰ πέραγε ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν νὰ πάρει τὸ Δισκοπότηρο. Εἶχε ἀφίσει ἓνα σημεῖωμα, δύο λόγια, στὴ γυναίκα του, μὴν ξυπνήσει καὶ δὲν τὸν δεῖ καὶ τρομάξει.

Ἡ βροχὴ ἔπεφτε πάντα δυνατὴ. Μπροστὰ πῆγαινε τὸ παιδί.

— Ποῦ μένει ; τὸ ρώτησε.

— Παρακάτω.

Τὸ παιδί δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ κουβέντα. Βάδιζε μπροστὰ κι ἡ βροχὴ τὸ χτυποῦσε. Ἀκολουθοῦσε αὐτός, βαστώντας τὸ Δισκοπότηρο σφιχτὰ στὸ στῆθος του.

Βαδίζοντας, ἡ σκέψη του δούλευε. Εἶταν ἡ πρώτη φροὰ πού θὰ κοινωνοῦσε ἐτοιμοθάνατο. Εἶτανε φυσικὸ νάναι συγκινημένος. Καὶ μάλιστα, πού τύχαινε ἡ πρώτη αὐτὴ φροὰ νάναι σὲ μιὰ περιοχὴ πού οἱ ἄνθρωποι εἶχανε ξεχάσει τὸ θεὸ καὶ ζούσανε στὴν ἁμαρτία.

Προσευχήθηκε, περπατώντας, καὶ ζήτησε ἀπ' τὸ θεὸ νὰ τοῦ δώσει δύναμη, κείνη τὴ νύχτα, νὰ φέρει κοντά του ἓνα ἀπόλωλὸς πρόβατον».

Τὸ παιδί βούλιαξε σὲ μιὰ λακούβα γεμάτη νερό.

— Τὰ κέρατά σου, Δήμαρχε ! βλαστήμησε.

Συλλογίστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τοῦ κάνει τὴν παρατήρηση γιὰ τίς βλαστήμιες πού ἔλεγε κάθε τόσο. Θὰ τοῦ μιλοῦσε ἀργότερα.

— Ἐδῶ ἴμαστε, εἶπε τὸ παιδί.

Τὸ δωμάτιο, 3X3 περίπου, εἶτανε στὸ βάθος τῆς αὐλῆς. Κι ὁ ἄνθρωπος εἶτανε μόνος ἐκεῖ, στὸ σιδερένιο κρεβάτι, τὸ κεφάλι του καὶ τὸ ἓνα χέρι, τ' ἀριστερό, εἶταν ἔξω ἀπ' τὴν κουβέρτα.

Ἄπὸ ἄλλο δωμάτιο ἀκουγότανε γραμμόφωνο.

— Ἐχει γοῦστο νὰ πέθανε κιόλα, εἶπε τὸ παιδί.

Δὲν προχώρησε ὅμως. Στάθηκε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ κοίταζε.

Μιὰ λάμπα τοῦ πετρελαίου, πάνω σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι, ἔριχνε λιγοστὸ φῶς. Στὸ γιαλὶ τῆς, μιὰ φουρκέτα.

Ἐκλείσε τὴν ὀμπρέλα του. Ἄφισε τὸ Δισκοπότηρο στὸ τραπέζι καὶ ἔσκυψε πάνω στὸν ἄνθρωπο. Εἶταν ἀκίνητος, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Ἰσαμε ἐξήντα χρονῶ. Ὅμως δὲν εἶχε πεθάνει. Ἀνάσαινε.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε, πιά δυνατὴ. Κείνη τὴ σι-

γμή, τὸν εἶδε πὺ ἀνοιξε τὰ μάτια του. Ἦθελε νὰ μιλήσει, μὰ δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσει. Ὁ ἄνθρωπος ξανάκλεισε τὰ μάτια του κι ἔπεσε στὸ λήθαργό του.

— Δὲν πέθανε, εἶπε τὸ παιδί ἀπ' τῆ γωνιά.

— Ὅχι, εἶπε αὐτός.

Γίνηκε σιωπή. Σὲ λίγο ρώτησε.

— Μόνος του εἶναι ;

— Ναί.

— Εἶναι καιρὸς πὺ ἀρρώστησε ;

— Εἶναι.

— Τί ἔχει ;

Τὸ παιδί ἤθελε νὰ πεῖ «πείνα», μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Τοῦ φάνηκε παράξενο πὺ ὁ παπὰς δὲν εἶχε καταλάβει ἀκόμα τί ἔτρεχε κεῖ μέσα, πὺ δὲν εἶχε καταλάβει τί ἀρρώστια εἶχε ὁ ἄνθρωπος. Δὲν εἶτανε βέβαια παρὼν ὁ παπὰς τίς προάλλες, πὺ εἶχε ῥθει ὁ γιατρός και εἶπε : «Δὲ γίνεται τίποτα. Εἶναι πολὺ ἐξαντλημένος. Εἶναι πολὺ ἀργά».

Κοίταξε γύρω του. Τὸ δωμάτιο εἶχε μερικὰ ἐπιπλα, τὸ σιδερένιο κρεβάτι, τὸ τραπέζι, μιὰ καρέκλα και ἓνα ντουλάπι.

Εἶταν και ἓνα ἡμερολόγιο στὸν τοῖχο. Ἔδειχνε Πέμπτη, 10 Ἰουλίου, ἐνῶ εἶτανε Νοέμβρης.

Εἶτανε ἀκόμα ἓνα κάδρο πὺ παρίστανε ἓνα εἰδυλιακὸ τοπεῖο. Κι ἓνα δίπλωμα ἀπονομῆς πολεμικοῦ μεταλλίου, σὲ κάδρο, μαζί μὲ τὸ μέταλλιο.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνοιξε τὰ μάτια του.

— Ἦρθες ; εἶπε.

Ἦ φωνὴ ἔβγαινε μὲ πολὺν κόπο ἀπὸ μέσα του.

— Ναί, εἶπε. Ἦρθα.

— Γιατὶ φορᾶς μαῦρα ; ρώτησε ὁ ἄνθρωπος.

Κοίταξε τὸ παιδί. Ἦ ἀνάσα τοῦ ἀνθρώπου γινότανε ὀλοένα και πιὸ βαριά.

— Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω, εἶπε, και ἔσκυψε πάνω στὸ κατακίτρινο πρόσωπο.

Νά, τώρα θὰ τοῦ ἔλεγε γιὰ τὸ θεό, γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Μὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκλείσε ξανά τὰ μάτια του.

Τὸ γραμμόφωνο στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο ἔπαιζε πάντα. Τὸ παιδί στεκότανε σὰν ἀπολιθωμένο, στὸ βάθος.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μέτωπο τοῦ ἀνθρώπου. Εἶτανε ἰδρωμένο. Ἔνας ἰδρώτας παγωμένος.

Ἦῆρε τὸ Δισκοπότηρο ἀπ' τὸ τραπέζι. Ἔγνεψε τοῦ παιδιοῦ, πὺ ἤρθε κοντὰ και τὸν ἀνασήκωσε λίγο. Ἄνοιξε τὰ μάτια του.

Ἔβαλε Μετάληψη στὴ λαβίδα.

— Ἐλα, εἶπε.

Μισάνοιξε τὸ στόμα του.

Ἦῆγε νὰ πεῖ αὐτός :

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός...

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ μιλήσει.

— Δὸς μου ! εἶπε ὁ ἄνθρωπος, προτοῦ καταπιεῖ καλά - καλά.

Τὸν κοίταξε.

— Δὸς μου !

Τὸ στόμα του, μισάνοιχτο, περίμενε. Κι αὐτὸς πὺ εἶταν ἔτοιμος νὰ πεῖ γιὰ τὴν αἰωνιότητα ! Μιὰ σύγχυση εἶτανε μέσα του.

— Δὸς μου !

Κάτι ξέσπασε μέσ' στὸ στῆθος του, μιὰ στοργή, μιὰ τρυφερότητα, σὰν πατέρας ἐνωθε πὺ ταῖζει τὸ παιδί του πὺ πεινάει. Ἄρχισε νὰ δίνει τῆ μιὰ κουταλιά ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη.

Τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου εἶταν ἀλλιῶτικα τώρα. Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ εἶταν ἀλλιῶτικα τώρα.

Ἦ βροχὴ ἔπεφτε πάντα. Τὸ γραμμόφωνο ἔπαιζε πάντα.

— Ἦέ μου ! εἶπε ὁ ἄνθρωπος.

Δὲν εἶπε τίποτα αὐτός.